

Studehandler i landsbyen

"Kalkulen er egentlig ganske enkel..." sagde Mr. Singh, mens han lagde an til endnu en livsfarlig overhaling med sin hvide 4-hjulstrækker. "De to landsbyer har 3000 indbyggere til sammen. Med en valgdeltagelse på 60% er der 1800 stemmer i spil. Hvis bare jeg kan flytte 800 stemmer, så vinder vi...".

Med kun fire dage til valgdagen havde Mr. Singh travlt. Han skulle ud og overtale de lokale landsbyråd til at stemme på Mulayam Yadav parti SP. Herefter skulle landsbyrådet så overtale resten af landsbyen til at følge trop. Hvordan og hvorfor, var lidt af en gåde, for både Mr. Singh og landsbyrådet var højkaster, mens SP var et klassisk lavkasteparti.

Jeg spurgte Mr. Singh om han selv var SP-mand. "Næh...jeg stemmer på BJP" svarede han "...men jeg er blevet bedt om at gøre en tjeneste for en ven". Det lød næsten som en replik fra "The Godfather", en tanke som kun blev forstærket, da jeg hørte at vennen hed Raghuraj Pratap Singh, alias Raja Bhaiya (Bror Konge), en af de mest magtfulde personer i det østlige Uttar Pradesh.

Raja hersker over utallige landsbyer og kontrollerer op mod halvtreds valgkredse i området. Og rygter siger, at flere af hans modstandere har fundet evigt hvile i hans baghave, i en dam fyldt med krokodiller. Uanset hvad, så var hans farfar egnens sidste konge, og den titel har Raja Bhaiya arvet, om ikke formelt så reelt. I Indien flyder magten frit ned gennem generationerne.

Det samme gjaldt Mr. Singh. Hans farfar havde været den lokale zamindar, en feudal-herre, som herskede over en håndfuld landsbyer og stod for skatteinddrivelse til kongen og den britiske kolonimagt. Og selvom godsejer-vældet formelt blev afskaffet efter uafhængigheden, lever fortiden stadig videre i

nutiden.

Og på den måde var Raja Bhaiya og Mr. Singh forbundet, ligesom deres forfædre havde været det. Bundet til hinanden gennem kaste, venskab og indbyrdes rang. Begge var Rajput, den ene konge, den anden zamindar. Begge var venner, med Singh som hyppig deltager i Rajas legendariske drukorgier. Det var på vej til en disse fester at Mr. Singh forulykkede i sin bil, hørte jeg fra en tredjepart. Raja mobiliserede på kort varsel alle de bedste læger og reddede hans liv. Jeg tvivlede ikke på historien. Singh var halt på højre ben og kørte som en gal (dog mindre vildt end tidligere, fortalte min kilde mig). Singh var Rajas tro væbner.

Vejen ud til landsbyen var lang og svær. Først på landevejen med halsbrækkende fart. Dernæst en sidevej, som var et stort bombekrater, med en enkelt tynd stribe asfalt på toppen. Kun motorcykler, 4-hjulstrækkere og den evige indiske trehjuler kunne forcere her. Endelig en bivej over markerne, før landsbyen dukkede op.

Det var tussmørke, da vi nåede frem, og gaderne lå øde hen, på nær et par bøfler, der drak vand fra mudderformede trug. Husene var lerklinede og beklædt med stråtag og tegl. Overalt lå bunker af størknede kokasser, sirligt stablet på hinanden. De gennemgående farver var gul, beige og brun, samt enkelte hvidkalkede husmure. Landsbyen var påfaldende velholdt, nærmest idyllisk, uden de sædvanlige bunker af skrald og murbrokker, som får det meste af Indien til at ligne permanente byggepladser. Men måske lå lossepladsen nede i den kasteløse del af landsbyen.

Landsbyrådet ventede os i en lille gårdhave. Husmurene var smukt patinerede, med sirlige udskæringer hvor stearinlys brændte. Tre charpoyas var lagt ud, senge med flettet snor, som vi satte os på. Rådets fem medlemmer rørte alle ved Singhs fødder, det klassiske tegn i Indien på ærbødighed. De hentede kiks og chai, rådsformanden førte ordet mens Singh forblev

lyttende bortset fra enkelte korte spørgsmål. Og efter en time gik turen videre til den næste landsby, hvor processen gentog sig, omend rådet hér var mere jovialt, især efter deres chillum. Mr. Singh og jeg afstod høfligt.

Det blev sent før vi vendte hjem. Vi kørte i stilhed. "Det gik godt" sagde han til sidst, mens han forcerede et nyt bombekrater "...de ville have en ny vej". Dermed blev flere timers forhandling kogt ned til en enkelt sætning, og den inderste kerne i indisk demokrati: noget for noget. I stedet førte jeg samtalen over mod det generelle, hvor Singh virkede mere åbenmundet: Hvorfor støttede en kongesøn som Raja Bhaiya et notorisk lavkasteparti? Og hvorfor skulle et landsbyråd bestående af højkaster overhovedet overveje at støtte et lavkasteparti, som end ikke Mr. Singh stemte på? Og hvorfor skulle landsbyens flertal af kasteløse følge landsbyrådets anbefalinger?

Hér var Mr. Singh klar i målet. Raja Bhaiya var en fri agent, som leverede valgkredsene i sit kongerige til den stærkeste spiller, som kvitterede med en ministerpost med adgang til statslige ressourcer. For landsbyrådet og vælgerne gjaldt samme kalkule. Ideologiske overvejelser var ikke umiddelbart en del af ligningen.

Men hvordan vidste de efter valget hvem, der skulle straffes og hvem skulle belønnes? Igen havde Singh svar parat: "Stemmefordelingen kan udledes fra den enkelte "poling station". I landdistrikterne omfatter de typisk én større landsby og 3-4 mindre". Og dermed ville de to landsbyer få deres vej, hvis der lå 800 stemmer til SP. Det var i sandhed "...en meget enkel kalkule".